

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/21/2024
Identifikačné číslo spisu:	7113200755
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7113200755.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Union zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 10, IČO: 36 284 831, proti žalovanému MUDr. J. F.S., narodenému XX. E.X. XXXX, bytom v L., B. X, zastúpenému advokátkou JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., Dip. Mgmt., so sídlom v Prešove, Hlavná 45, v konaní o zaplatenie 44 157,69 eura s prísl., o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 9Co/58/2022-3154 zo dňa 31. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12C/158/2013-3031 z 1. apríla 2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 44.157,69 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne od 20. mája 2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Štátu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak v poradi druhým rozsudkom o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 44.157,69 eura s prísl. titulom vrátenia plnenia zo zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

3. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca žalobu založil na tvrdení, že na základe zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti uzavretej so žalovaným dňa 29. decembra 2006 mu poskytol plnenie titulom úhrady vyúčtovaných nákladov za zdravotnú starostlivosť poskytnutú pacientom

žalovaného, ktorí boli zároveň jeho poistencami v období od 1. januára 2007 do 30. septembra 2011. V rámci svojej revíznej činnosti, ktorá je jednou zo zákonom zverených činností zdravotnej poisťovne, vykonal dňa 30. novembra 2011 revíziu kontrolu, v rámci ktorej zistil viacero porušení zmluvných a zákonných povinností zo strany žalovaného. Okrem iných nedostatkov zistil, že žalovaný nevedol zdravotnú dokumentáciu v súlade s prísl. ustanoveniami zák. č. 576/2004 Z. z., odborným usmernením Ministerstva zdravotníctva SR o vedení zdravotnej dokumentácie, ktoré v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti vydáva na základe ust. § 45 ods. 1 písm. b) zák. č. 576/2004 Z. z., ktoré bolo zároveň premietnuté aj do obsahu zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti v znení jej dodatkov. V zmluve sa zmluvné strany dohodli, že žalobca pri spätnej kontrole vykazanej zdravotnej starostlivosti prostredníctvom poverených osôb má oprávnenie kontrolovať dôvodnosť vykazanej zdravotnej starostlivosti najmä posúdením zdravotnej dokumentácie. Žalovaný za kontrolované obdobie nepredložil žalobcovi zdravotnú dokumentáciu, vedenú v zmysle platnej legislatívy, predložil len listiny, ktoré neobsahovali náležitosti potrebné pre zákonom stanovené vedenie zdravotnej dokumentácie. Možno tak konštatovať, že žalovaný nepreukázal oprávnenosť ním fakturovaného a realizovaného plnenia zo strany poskytovateľa, preto mu vznikla povinnosť vrátiť takto neoprávnenú úhradu v lehote 30 kalendárnych dní odo dňa ukončenia kontroly. Pre vyčíslenie neoprávnenej úhrady žalobca vypracoval tabuľky, ktoré sú prílohou protokolu. Tabuľka č. 1 obsahuje všetky výkony poskytované v špecializácii otorinolaryngológa ambulantne, v zdravotníckom zariadení Seňa č. 148, ktoré žalovaný vykázal v období od 1. januára 2007 do 30. septembra 2011 na úhradu, ktoré boli zo strany žalobcu uhradené, ale ich poskytnutie následne žalovaný nepreukázal. Tabuľka č. 2 obsahuje všetky výkony poskytované v špecializácii otorinolaryngológa na útvare jednodňovej zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení Mojmirova 8, Košice, ktoré žalovaný vykázal v období od 1. januára 2007 do 30. septembra 2011 na úhradu, ktoré boli zo strany žalobcu uhradené, ale ich poskytnutie následne žalovaný nepreukázal. Správnosť protokolu a správnosť a zákonnosť vedenia revíznej kontroly u žalovaného potvrdil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý z podnetu žalovaného začal dňa 31. marca 2014 dohľad, predmetnom ktorého bolo prešetrenie postupu žalobcu pri výkone kontrolnej činnosti. Úrad nezistil porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov zo strany žalobcu.

4. Výkonaným dokazovaním súd prvej inštancie mal za preukázané, že rozhodnutím Košického samosprávneho kraja zo dňa 28. marca 2006 bolo povolené žalovanému MUDr. J. F. prevádzkovať zdravotnícke zariadenie - ambulanciu s odborným zameraním otorinolaryngológia a zariadenie na poskytovanie jednodňovej zdravotnej starostlivosti s odborným zameraním otorinolaryngológia, kde žalovaný mal vykonávať príslušné pracovné činnosti v zdravotníckom povolaní lekár, študijný odbor lekár, špecializačný odbor otorinolaryngológia, s miestom prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia Ambulancia Seňa č. 148 a zariadenie na poskytovanie jednodňovej zdravotnej starostlivosti - prenajaté priestory prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia CHABAD s.r.o. na Mojmirovej 8 v Košiciach. Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 25. júla 2011, právoplatným dňa 6. septembra 2011, bolo povolené obchodnej spoločnosti PULMEDIS s.r.o., IČO: 36 794 872 prevádzkovať zdravotnícke zariadenie ambulantnej zdravotnej starostlivosti v odbore otorinolaryngológia s miestami prevádzkovania 1/ Mojmirova 8, Košice, 2/ Poliklinika SNP, Spišská Stará Ves, 3/ Hlavná č. 148, Seňa a 4/ zariadenie na poskytovanie jednodňovej zdravotnej starostlivosti v tomto odbore s miestnom prevádzky Gemerská 3, Košice.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami sporu nebolo podľa názoru súdu sporné, že žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v špecializovanej ambulantnej starostlivosti v špecializačnom odbore otorinolaryngológia uzatvoril dňa 29. decembra 2006 so žalobcom ako zdravotnou poisťovňou zmluvu č. 7001SSAS008206 o poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

6. Po aplikácii ust. § 2 ods. 1, 2, § 6 ods. 1 písm. g), h), j), § 8 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 až 10, § 9a ods. 1 až 6, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 písm. a), § 77 ods. 1, § 77a ods. 1 zák. č. 581/2004 Z. z., § 4, § 11 ods. 1 až 3, § 12 ods. 1, 2, ods. 7, § 79 ods. 1 písm. l), m), n), § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z., § 4 ods. 5, § 19 ods. 1, 2, § 20 ods. 1, § 22 ods. 1, § 23 ods. 3, § 25 ods. 1 písm. d), j) zák. č. 576/2004 Z. z., usmernenia Ministerstva zdravotníctva SR č. 07594/2009-OZS o vedení zdravotnej dokumentácie, § 373, § 387 ods. 1, 2, § 392 ods. 1, § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, preto jej vyhovel.

7. Uviedol, že základnou otázkou v spore, na ktorú aj zameril dokazovanie, sa stalo objasnenie, či žalovaný poskytol poistencom žalobcu zdravotnú starostlivosť, ktorú vyúčtoval a za ktorú žalobca poskytol plnenie, nakoľko v zmysle zákona povinnosť uhrádzať poskytovateľom zdravotnej starostlivosti plnenie vzniká zdravotnej poisťovni len za skutočne poskytnutú zdravotnú starostlivosť, pričom zdravotnej poisťovni vzniká právo kontrolou zdravotnej dokumentácie overiť, či zdravotná starostlivosť bola skutočne zo strany poskytovateľa poskytnutá.

8. Podľa názoru súdu prvej inštancie v danom prípade dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaného, ktorý by musel v konaní preukázať, že zdravotnú starostlivosť, za ktorú vyúčtoval náklady a ktoré mu boli aj uhradené zo strany žalobcu, poistencom žalobcu aj reálne poskytol.

9. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v súvislosti so zdravotnou dokumentáciou žalovaný v priebehu kontroly tvrdil, že túto vedie, na pojednávaní dňa 28. apríla 2015 uviedol, že všetky odborné vyšetrenia aj tak robil na Mojmirovej 8 v Košiciach. Keď vyšetřil pacienta v Seni a potreboval ísť na röntgen, vypísal mu žiadanku, a potom pacient s výsledkom vyšetřenia prišiel za ním do ambulancie v Seni alebo do ambulancie na Mojmirovej 8 v Košiciach. Časť zdravotnej dokumentácie mal uloženú aj v Bardejove v súkromných priestoroch, všetko mal zálohované v elektronickej podobe bez elektronického podpisu, ktorý nepotreboval. Počítač využíval ako písací stroj. Neviedol zdravotnú dokumentáciu, pretože takáto povinnosť zaťažuje len všeobecného lekára, pričom on je špecialistom, a takúto povinnosť nemá. Keď pacienta vyšetřil, v počítači mal vedené všetko potrebné, vytlačil to, jednu kópiu dal pacientovi a ďalšiu si ponechal. Dokumentáciu hromadil a v prípade, že zdravotnú dokumentáciu pacienta mal v Bardejove, následne ju tam doložil. Uviedol, že sa stávalo, že musel vyúčtovať výkon v iný deň, pretože poisťovne limitujú poisťovateľom zdravotnej starostlivosti plnenie v prípade, že prekročia limit, čo znamená, že by nedostal za poskytnutý výkon zaplatené. Stávalo sa tak, že výkon vyúčtoval s iným dátumom, ako ho v skutočnosti realizoval.

10. Súd prvej inštancie v tej súvislosti konštatoval, že z protokolov o kontrole, vykonanej osobami poverenými zo strany žalobcu vyplýva, že po vyhodnotení obsahu písomností predložených žalovaným, tieto nemožno považovať za zdravotnú dokumentáciu tak, ako vyplýva z § 20 ods. 1 zák. č. 576/2004 Z. z., keďže nejde o zdravotnú dokumentáciu vedenú v písomnej forme z dôvodu absencie chýbajúcich náležitostí, ale ani o zdravotnú dokumentáciu vedenú v elektronickej forme, nakoľko predložené výstupy okrem absencie podstatných náležitostí nie sú ani podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Predložené písomnosti neobsahovali osobné údaje osôb, ktorým bola poskytnutá zdravotná starostlivosť, údaje o poučení a informovanom súhlase, údaje o chorobe osoby, o priebehu a výsledkoch vyšetření, liečby a ďalších významných okolnostiach súvisiacich so zdravotným stavom osoby a tiež o postupe pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, údaje o čase poskytnutej zdravotnej starostlivosti, pri prvom vyšetření absentovali údaje o osobnej anamnéze, rodinnej anamnéze, pracovnej a liekovej anamnéze, údaje o objektívnych problémoch pacientov, objektívny fyzikálny nález, zhodnotenie laboratórných výsledkov, navrhované a plánové vyšetřenia, údaje o podaných liekoch, návrh následnej kontroly alebo odporúčania. Z protokolu o kontrole vyplynulo, že žalovaný napriek tomu, že kontrola bola vopred ohlásená, pri kontrole nepredložil revíznym lekárom zdravotnej poisťovne zdravotnú dokumentáciu poistencov z ambulancie v Seni s odôvodnením, že túto má uloženú v Bardejove, čo odôvodnil nedostatkom priestorov na jej uskladnenie v ambulancii na Mojmirovej 8 v Košiciach. Žalovaný neodovzdal zdravotnú dokumentáciu z ambulancie v Seni do úschovy lekára samosprávneho kraja v rozpore s ust. § 23 zák. č. 576/2004 Z. z. Na opakovanú žiadosť revízných lekárov poisťovne o predložení zdravotnej dokumentácie za účelom vykonania revíznej činnosti, žalovaný uviedol svoje predchádzajúce tvrdenia s odôvodnením, že v ambulancii na Mojmirovej 8 v Košiciach nemá dostatok miesta na uskladnenie všetkých zdravotných záznamov poistencov a z toho dôvodu požadovanú dokumentáciu nemôže poskytnúť revíznym lekárom na účely vykonania kontrolnej činnosti.

11. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v čase vykonávania kontroly žalovaný nemal v obci Seňa prenajatú ambulanciu, nakoľko podľa vyjadrenia starostky obce Seňa, žalovaný poskytoval v tejto obci zdravotnú starostlivosť od 1. augusta 2003 do 26. septembra 2007. Od

27. septembra 2007 do 31. mája 2011 poskytovala v obci Seňa zdravotnú starostlivosť spoločnosť podnikajúca pod obchodným menom PULMEDIS s.r.o., ktorej jediným konateľom a spoločníkom je žalovaný. V danom období táto obchodná spoločnosť nemala vydanú licenciu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v obci Seňa a súd považoval za zarážajúce, že sám žalovaný na pojednávaní dňa 28. apríla 2015 uviedol, že v čase vykonania kontroly nemala spoločnosť PULMEDIS s.r.o. uzatvorenú zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti so žiadnou zdravotnou poisťovňou. Táto spoločnosť požiadala o uzavretie zmluvy o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti v odbore ORL v špecializovanej ambulantnej starostlivosti a jednoduchovej zdravotnej starostlivosti (ďalej aj „ŠAS JZS“) v rozsahu „zazmluvnenom“ pre doterajší subjekt MUDr. Peter Kavul'a, IČO: 30 656 001 listom zo dňa 23. augusta 2011, ktorý predložil samotný žalovaný. Podľa názoru súdu bolo zjavné a v rozpore so zákonom, že žalovaný v čase vykonania kontroly nemal v obci Seňa prenajaté nebytové priestory ako podnikateľ - fyzická osoba a ani ako osoba podnikajúca so slobodným povolaním, teda nebol oprávnený poskytovať na danom mieste zdravotnú starostlivosť (§ 12 ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z.), pričom podľa listinných dôkazov predložených žalobcom, zasielal žalobcovi faktúry za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v období mesiacov jún až december 2011 v celkovej výške 3.489,88 eura. Žalovaný v konaní nepreukázal, že ku dňu ukončenia prevádzkovania ambulancie v Seni dňa 26. septembra 2007 umožnil k tomuto dňu lekárovi samosprávneho kraja prevziať zdravotnú dokumentáciu do úschovy, teda konal v rozpore s ust. § 23 zák. č. 576/2004 Z. z. Košický samosprávny kraj, Odbor sociálnych vecí a zdravotníctva, lekár samosprávneho kraja prevzal zdravotnú dokumentáciu od MUDr. J. F. s miestom prevádzkovania v Seni a Mojmirova 8, Košice až dňa 28. februára 2014, keď túto zdravotnú dokumentáciu odovzdal poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti a držiteľovi povolenia PULMEDIS s.r.o. s miestom prevádzkovania Mojmirova 8 a Gemerská 3, Košice a Seňa.

12. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že niet pochyb o tom, že neoddeliteľnou súčasťou poskytovania zdravotnej starostlivosti je riadne vedenie zdravotnej dokumentácie tak, ako ukladá § 4 ods. 5 zák. č. 576/2004 Z. z., pričom v § 19 až 21 tohto zákona sú uvedené formálne a obsahové náležitosti pri vedení zdravotnej dokumentácie. Z § 79 ods. 1 písm. l), m) a n) zák. č. 578/2004 Z. z. vyplýva povinnosť poskytovateľovi, ktorý je držiteľom povolenia alebo držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, pokiaľ v odseku 3 nie je uvedené inak, viesť zdravotnú dokumentáciu podľa osobitného predpisu, pričom nevedenie zdravotnej dokumentácie v zodpovedajúcej forme a obsahovými náležitosťami vyžadovanými zákonom je porušením povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti.

13. Pokiaľ teda žalobca špecifikoval výkony zdravotnej starostlivosti, ktorých vyúčtovanie považoval za neoprávnené, žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by vyúčtované a uhradené výkony aj v skutočnosti boli realizované pre pacientov, pokiaľ nepredložil zdravotnú dokumentáciu, vedenú v súlade so zákonom, spomínaných pacientov. Vyslovil názor, že dôkazné bremeno pritom zaťažovalo žalovaného, ktorý by mal v konaní preukázať, že poisťencom žalobcu skutočne poskytol zdravotnú starostlivosť tým, že by preukázal riadne vedenie zdravotnej dokumentácie v súlade so zákonom, a teda že právny dôvod poskytnutého plnenia neabsentuje.

14. Pokiaľ žalovaný žiadal žalobu zamietnuť z iných dôvodov, a teda že kontrolu vykonanú revíznymi lekármi žalobcu považuje za nezákonnú, súd prvej inštancie ustálil, že túto obranu je potrebné považovať len za účelovú, nakoľko žalovaný v čase vykonania kontroly nenamietal nezákonnosť kontroly a nevyužil ani oprávnenie podať proti kontrolným zisteniam a protokolu o kontrole v lehote 10 dní písomné námietky tak, ako vyplýva z obsahu zmluvy (čl. 5 bod 8 - 10 zmluvy). Poukázal na to, že pokiaľ by žalovaný napadol kontrolné zistenia a závery revízných lekárov, žalobca by mal povinnosť prerokovať protokol a podané námietky so žalovaným, o čom by bola spísaná zápisnica o výsledku prerokovania protokolu o kontrole. Podľa názoru súdu nemožno prehliadnuť ani fakt, že správnosť protokolu o kontrole, ako aj správnosť a zákonnosť vedenia revíznej kontroly u žalovaného potvrdil oznámením o výsledku šetrenia zo dňa 28. apríla 2014 Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý je v zmysle ust. § 43 ods. 1 písm. a) zák. č. 581/2004 Z. z. oprávnený vykonávať dohľad na diaľku zameraný práve na preverenie posúdenia zákonnosti kontroly. Tento úrad nezistil porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov zo strany žalobcu.

15. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatočnú odbornú spôsobilosť osôb vykonávajúcich revíziu kontrolu (MUDr. E. G. P. a MUDr. F. V.j), ktoré podľa jeho názoru nespĺňali podmienky kontinuálneho vzdelávania ani v lekárskom odbore revízne lekárstvo, ani v odbore otorinolaryngológia, súd prvej inštancie s poukazom na § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. septembra 2008 uviedol, že zákonodarcia umožnil v prechodnom období výkon kontroly zdravotníckymi pracovníkmi, ktorí nemali profesijný titul revízny lekár, a urobil tak z dôvodu, že v tomto období nebolo reálne možné zabezpečiť vzdelávanie týchto zdravotníckych pracovníkov. Namietané lekárky v danom období vykonávali revíziu kontrolu v súlade s touto výnimkou a ich činnosť ako revízných lekárov bola legitímna a zákonná.

16. V súvislosti s námietkou žalovaného, že žalobca nevykonával kontrolu v mieste poskytovania zdravotnej starostlivosti na adrese sídla v Seni č. 148, ale na adrese Mojmirova 8 v Košiciach, súd vyhodnotil túto obranu ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie zdôraznil, že zmluvou o poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobca ako zdravotná poisťovňa „nezazmluvňuje“ sídlo poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ale zdravotnícke zariadenie, na ktoré bolo vydané povolenie. Žalovaný vykazoval na úhradu zdravotnú starostlivosť poskytovanú poistencom žalobcu, ako aj v obci Seňa, tak aj na Mojmirovej 8 v Košiciach, ktorá bola žalobcom podľa zmluvy uhradená. Poukázal na výpoveď žalovaného na pojednávaní dňa 20. januára 2015, ktorý uviedol „V Seni som mohol vykonávať aj špecializované zákroky aj jednoduchú zdravotnú starostlivosť“. Poukázal na vyjadrenie úradu Košického samosprávneho kraja zo dňa 4. februára 2015 z ktorého vyplýva, že žalovaný v Seni nemal a nemohol poskytovať jednoduchú zdravotnú starostlivosť. Žalovaný tak v rozpore so zákonom v čase vykonania kontroly poskytoval zdravotnú starostlivosť v obci Seňa aj napriek tomu, že v obci nemal prenajaté nebytové priestory ako podnikateľ - fyzická osoba, nezapísaná v obchodnom registri a podnikajúca ako osoba so slobodným povolaním, teda nemohol poskytovať na danom mieste zdravotnú starostlivosť, keďže nespĺňal podmienku stanovenú v ust. § 12 ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný poskytoval zdravotnú starostlivosť pacientom v ambulancii s odborným zameraním otorinolaryngológia v Seni a následne ich vyšetril aj v zariadení na Mojmirovej 8 v Košiciach, aj keď išlo o zariadenie výlučne na poskytovanie jednoduchovej zdravotnej starostlivosti.

17. Vyslovil názor, že sa v konaní nepotvrdili tvrdenia žalovaného o nezákonnosti kontroly. Žalobca postupoval v medziach zákona, vykonanou kontrolou zistil závažné porušenia zákona, ako aj zmluvných povinností zo strany žalovaného. Kontrola bola vykonaná na to oprávnenými osobami, riadne a za dodržania štandardných postupov. Žalovaný mal možnosť vzniesť voči protokolu o kontrole námietky, ktoré nepodal a až následne spochybňoval zistenia a porušenia uvedené v tomto protokole.

18. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o tom, že žalobca tým, že preplatil ním predložené faktúry, uznal oprávnenosť vyúčtovania výkonov ním poskytovanej zdravotnej starostlivosti. Formálna kontrola správnosti predložených faktúr, ktorej účelom bolo preveriť účtovnú stránku faktúr, úplnosť a formálnu správnosť povinných príloh, následne s prihliadnutím na obsah zmluvy a v zmysle § 9 zák. č. 581/2004 Z. z. prebehla zo strany žalobcu v zmysle obsahu uzavretej zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Prebehla tak vecná kontrola zameraná na preverenie účelnosti a efektívnosti vynakladania prostriedkov verejného zdravotníctva, ktorej závery svedčia o tom, že vyúčtované úkony neboli vykonané.

19. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca právne nekvalifikoval uplatnený nárok, súd vychádzal pri právnej kvalifikácii uplatneného nároku v prvom rade z obsahu zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti v ktorej sa zmluvné strany dohodli, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom. Nárok žalobcu súd vyhodnotil ako právo na plnenie zo záväzku.

20. K žalovaným vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 397 Obchodného zákonníka začala plynúť 4-ročná premlčacia doba dňa 13. februára 2012, teda od uplynutia lehoty 30 dní po ukončení kontroly, ktorá bola ukončená 13. januára 2012, kedy žalovanému vznikla povinnosť vrátiť neoprávnene uhradenú sumu. Žaloba bola podaná v rámci plynutia 4-ročnej premlčacej doby.

21. Spolu s istinou uložil žalovanému uhradiť žalobcovi aj zákonné úroky z omeškania vychádzajúc z § 369 ods. 1 veta prvá a druhá Obchodného zákonníka a nar. vlády č. 87/1995 Z. z. Záväzok žalovaného vznikol pred dátumom 1.februára 2013, nakoľko výzva na zaplatenie žalovanej sumy bola doručená žalovanému preukázateľne dňa 14. mája 2012. Potom prvým dňom omeškania je deň 20. máj 2012, ktorý je deň nasledujúci po uplynutí lehoty 5 dní na dobrovoľné zaplatenie žalovanej sumy. Preto rozhodol tak, ako vyplýva z enunciátu rozsudku a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 44.157,69 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania od 20. mája 2012 do zaplatenia.

22. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému.

23. V konaní vznikli aj trovy štátu, preto v súlade s čl. 4 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, berúc do úvahy to, že v priebehu platnosti Občianskeho súdneho poriadku bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie znalcom MUDr. Miroslavom Obtulovičom, z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie otorinolaryngológia, foniatria a audiológia, ktorému bola zaplatená záloha na trovy znaleckého dokazovania vo výške 300,- eur z rozpočtových prostriedkov štátu, pričom znalečné predstavuje 6.633,36 eura, na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré vznikli štátu, zaviazal žalovaného ako stranu neúspešnú v konaní.

24. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 9Co/58/2022-3154 z 31. mája 2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a súčasne rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

25. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

26. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 CSP a na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

27. Uviedol, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný uvádza skutočnosti, na ktoré už poukazoval pred súdom prvej inštancie a súd sa s nimi náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

28. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd doplnil ešte ďalšie dôvody. Poukázal na to, že v danom prípade, predmetom ktorého je vrátenie poskytnutého plnenia z určitej zmluvy, mal žalobca povinnosť bremena tvrdenia v tom, že so žalovaným uzavrel zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanému určité plnenie, pričom následne sa ukázalo (po vykonaní kontroly), že takto poskytnuté plnenie je žalovaný povinný vrátiť. Na takéto tvrdenie žalobcu nadväzuje aj dôkazná povinnosť predložiť dôkazy, ktoré preukazujú tieto tvrdenia (zmluva, protokol o vykonaní kontroly a pod.). Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, tak ako tomu bolo v danom prípade, mal odvolací súd za to, že žalobca uniesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Pokiaľ sa žalovaný v konaní chce úspešne brániť a tvrdí, že plnenie poskytnuté zo strany žalobcu mu aj patrí, a teda že žalobca plnil dôvodne, teória práva v tejto súvislosti hovorí o tzv. presunutí dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany sporu v závislosti na aktuálnom stave konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. Preto v danej veci dôkazné bremeno o preukázaní, že zdravotná starostlivosť bola zo strany žalovaného aj reálne poskytnutá, zaťažovalo žalovaného. Z vyššie uvedených dôvodov sa nestotožnil s názorom žalovaného, že v danom prípade dôkazné bremeno o preukázaní, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá, resp. bola poskytnutá

neúplne, zaťažovalo žalobcu.

29. Konštatoval, že v danom prípade zmluvné strany v zmluve o poskytovaní zdravotnej starostlivosti č. 7001SSAS008206 uzavretej dňa 29. decembra 2006 v znení jej dodatkov dohodli podmienky poskytovania zdravotnej starostlivosti poisťencom žalobcu, rozsah zdravotnej starostlivosti, výšku úhrady za zdravotnú starostlivosť a jej splatnosť a upravili tiež vzťahy vznikajúce z tejto zmluvy medzi zmluvnými stranami. V článku IV. bod 4.5 zmluvy v znení dodatku č. 4 dohodli, že poskytovateľ má právo na úhradu zdravotnej starostlivosti poskytnutej v súlade s touto zmluvou a s právnymi predpismi podľa bodu 4.1 zmluvy v zmluvne dohodnutej lehote splatnosti. Poskytovateľ pritom zodpovedá za správnosť a pravdivosť vykazovaných údajov o poskytnutej zdravotnej starostlivosti s tým, že z článku VII. bod 7.2 zmluvy v znení dodatku č. 4 vyplýva, že v prípade, že zdravotná poisťovňa na základe vykonanej kontroly (článok VI. zmluvy) zisti neoprávnenosť poskytovateľom fakturovaného už realizovaného a hradeného plnenia, poskytovateľ sa zaväzuje, že zdravotnej poisťovni vráti takúto neoprávnenú úhradu v lehote do 30 kalendárnych dní odo dňa ukončenia kontroly (bod 6.12 zmluvy). Ide teda o zmluvný záväzok žalovaného v tomto prípade plnenie vrátiť žalobcovi.

30. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie nepochybne vyplynulo, že žalovaný neposkytol k výkonom, ktoré vykázal žalobcovi na úhradu a tie mu boli zo strany žalobcu aj uhradené, zdravotnú dokumentáciu, ktorá by bola vedená v súlade so zák. č. 576/2004 Z. z., pričom dôkazné bremeno o preukázaní tejto skutočnosti zaťažovalo žalovaného, ako správne vyvodil súd prvej inštancie. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že dôkazy poskytnuté v priebehu konania žalovaným, ktoré neobsahovali údaje vyplývajúce z § 20 ods. 1 zák. č. 576/2004 Z. z. a ktoré nespĺňali ani formálne náležitosti tak, ako správne konštatoval v bode 11 odôvodnenia rozsudku, nie sú takými dôkazmi, ktorými by žalovaný preukázal, že vyúčtovaná a žalobcom uhradená zdravotná starostlivosť bola aj reálne poisťencom žalobcu poskytnutá.

31. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie správne právne posúdil nárok žalobcu na vrátenie plnenia zo záväzku, ktorý bol zmluvne dohodnutý. Niet totiž pochyb o tom, že žalovaný sa zmluvne zaviazal poskytnuté plnenie zo strany žalobcu vrátiť, pokiaľ by následnou kontrolou žalobcu bolo zistené, že takéto plnenie bolo neoprávnené fakturované.

32. Ďalej konštatoval, že otázka právneho posúdenia uplatneného nároku je len vecou súdu a v tomto smere súd nie je viazaný argumentáciou žalobcu, o ktorú konkrétny nárok opiera. Nemôže preto obstať odvolacia námietka žalovaného, ktorý vytyka žalobcovi, že uplatnený nárok vo vzťahu k nemu uplatňoval titulom náhrady škody. Pokiaľ žalovaný poukazuje v odvolaní na iné rozhodnutia okresných a krajských súdov, ktoré podobný nárok posudzovali titulom náhrady škody, tieto spomínané rozhodnutia vychádzajú z iných skutkových okolností, preto názory tam vyslovené sú na daný prípad nepoužiteľné (poskytovateľ zdravotnej starostlivosti porušil povinnosti tým, že zdravotnú starostlivosť vykonával mimo miesta prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia uvedeného v povolení, pri činnosti použil kód iného poskytovateľa, neoprávnené predpisoval lieky a pod.). V konaní vedenom pred Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 6Co/13/2020 išlo o účtovanie prepravy biologického materiálu bez predloženia príkazu na prepravu.

33. K odvolacej námietke žalovaného, ktorý vytyka súdu prvej inštancie, že neprihliadol na obsah dodatku č. 4 je potrebné uviesť, že táto námietka nie je opodstatnená. Z obsahu spisu vyplýva, že dodatok č. 4 je obsiahnutý v spise na č. l. 101 až 105, tento bol spolu s ostatnými dodatkami k zmluve, ktoré sú tiež súčasťou spisu predložený žalobcom na prvom pojednávaní dňa 20. januára 2015, pričom žalovaný mal možnosť sa k týmto dôkazom aj vyjadriť. Z obsahu rozsudku tiež vyplýva, že žalobca v žalobe ale aj následne v priebehu konania poukazoval aj na obsah spomínaného dodatku a svoj nárok opieral aj o tento dôkaz. Odvolací súd vyslovil názor, že samotná skutočnosť, že pri odôvodňovaní rozsudku súd prvej inštancie opomenul pri vyvodení skutkových záverov spomenúť alebo uviesť spomínaný dodatok, nič nemení na tom, že z obsahu spomínaného dodatku pri vyhodnotení skutkovej situácie aj vychádzal. Niet pochyb o tom, že spomínaný dodatok súd prvej inštancie vzal za podklad pre svoje rozhodnutie.

34. V súvislosti s dôvodovou správou, na ktorú žalovaný v odvolaní poukazoval, a ktorá je súčasťou spisu (č. l. 3003), uviedol, že ide o taký dôkaz, ktorý ani nemusel byť súdom osobitne oboznámený, nakoľko ide o skutočnosť všeobecne známu a verejne prístupnú (§ 186 CSP).

35. Za správny označil záver súdu prvej inštancie, že žalobca pri realizácii kontroly postupoval podľa § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z., ktorý vyložil tak, že z neho vyplynula možnosť vykonávať revíziu činnosť lekármí, ktorí v čase vykonávania kontroly nemali špecializáciu z revízneho lekárstva.

36. Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie správne vypořiadal aj s námietkou premlčania vznesenou zo strany žalovaného, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, pritom poukázal na body 128 až 131 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pričom s dôvodmi tam uvedenými sa plne stotožnil.

37. Zo všetkých týchto dôvodov odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny, pričom o trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

38. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vo veci mu prikázal konať a rozhodnúť.

39. V dovolaní uviedol, že odvolací súd založil napadnuté rozhodnutie na zistení, že súd prvej inštancie údajne vykonal vo veci dokazovanie v takom rozsahu, ktorý postačoval na náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil zákonným spôsobom, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie a vyvodil správny právny záver. K námietkam žalovaného, ktoré uviedol v podanom odvolaní, krajský súd uviedol, že tieto skutočnosti už boli tvrdené v konaní pred súdom prvej inštancie a tento sa s nimi mal náležite a správne vysporiadať a preto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého prvoinštančného rozhodnutia. Dovolateľ vo veci konajúcim súdom vytýkal, že sa absolútne nezaoberali jeho argumentáciou, ani skutkovou ani právnou a ani jeden z konajúcich súdov vo veci nevykonal žiadne relevantné dokazovanie. Žalovaný bol toho názoru, že postupom oboch súdov, ktoré doposiaľ vo veci konali a rozhodovali, došlo na jeho strane k neprípustnému a ničím neodôvodnenému zásahu do jeho procesných práv a to takým spôsobom, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Žalovaný tiež namietal, že sa odvolací súd žiadnym spôsobom nevyjadril k písomnému podaniu „Doplnenie repliky žalovaného“ zo dňa 15. augusta 2022 v ktorom namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie a z toho plynúce premlčanie nároku žaloby. Konštatoval, že je pravdou, že uvedené podanie bolo odvolaciemu súdu doručené po uplynutí lehoty na podanie odvolania, ako aj po uplynutí sudcovskej lehoty na vyjadrenie k podaniu žalobcu, ktorým sa vyjadril k odvolaniu žalovaného, to však vôbec neznamená, že odvolací súd sa takýmto podaním nemá vôbec zaoberať. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu predmetné podanie vyhodnotiť minimálne s ohľadom na znenie § 380 ods. 2 CSP a teda či neobsahuje námietky týkajúce sa väd procesných podmienok. Žalovaný bol toho názoru, že odvolací súd bol povinný sa v napadnutom rozsudku vysporiadať aj s námietkou nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie z dôvodov uvedených v písomnom podaní zo dňa 15. augusta 2022. Pokiaľ k tomu bez uvedenia relevantného dôvodu nedošlo, bolo tým porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces.

40. Ďalej dovolateľ uviedol, že odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, vychádzal pri rozhodovaní vo veci samej zo záveru, že žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi žalovanú sumu, ktorá mu bola vyplatená na základe zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti č. 7001SSAS008206 zo dňa 29. decembra 2016 a jej dodatkov, pričom na konštatovanie, že žalovaný mal porušiť zmluvu a je povinný vrátiť poskytnuté peňažné plnenie postačoval protokol o kontrole č. 2011100903 zo dňa 14. decembra 2011 (ďalej len „protokol“), napriek tomu, že žalovaný od začiatku súdneho konania opakovane

namietal, že celá kontrola uskutočnená žalobcom bola nezákonná, pretože bola vykonaná jednak neoprávnenými osobami, na nesprávnom mieste ako aj u nesprávneho subjektu. Žalovaný ďalej v dovolaní bližšie objasnil jednotlivé dôvody pre ktoré kontrolu označil za nezákonnú.

41. Ďalej vyslovil nesúhlas s právnym záverom súdov, že žalobca pri realizácii kontroly postupoval podľa § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z., ktorý vyložil tak, že z neho vyplynula možnosť vykonávať revíziu činnosť lekární, ktorý v čase vykonávania kontroly nemali špecializáciu z revízneho lekárstva. Podľa názoru žalovaného neexistuje žiaden relevantný podklad na to, aby súd prvej inštancie, či súd odvolací, dospeli k záveru, že znenie § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. umožňoval žalobcovi vykonať dňa 30. novembra 2011 kontrolu v zmysle § 9 zák. č. 581/2004 Z. z. lekármi bez osobitnej odbornej špecializácie revízne lekárstvo. Jednak takúto výnimku neobsahuje ani priamo znenie § 9 zák. č. 581/2004 Z. z. ani iné jeho ustanovenie. Takúto výnimku resp. výkladové pravidlo neobsahuje ani zák. č. 578/2004 Z. z. a to ani § 98b ods. 2 ani iné jeho ustanovenie. Konštatoval, že výklad, ku ktorému dospeli súdy oboch inštancií nevyplyva ani z jazykového znenia a gramatického výkladu § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z., ani z § 9 ods. 5 zák. č. 581/2004 Z. z. Preto z nezákonnej kontroly, t. j. kontroly vykonanej lekármi bez osobitej špecializácie v odbore revízne lekárstvo nemôžu vzniknúť žalobcovi žiadne práva, ktoré by požívali právnu ochranu. Takáto nezákonná kontrola teda nemôže zakladať iné práva, t. j. ani nárok žalobcu na peňažné plnenie uplatnený proti žalovanému.

42. Dovolať ďalej uviedol, že na základe rozhodnutia Košického samosprávneho kraja zo dňa 28. marca 2006 č. 2128/2006-RU20-8326 (ďalej len „rozhodnutie KSK“) prevádzkoval MUDr. J. F., nar. XX. E. XXXX, bytom J. X, F., zdravotnícke zariadenie a to jednak ambulanciu s odborným zameraním ORL s miestom výkonu na adrese Seňa 148, a tiež zariadenie na poskytovanie jednoduchovej zdravotnej starostlivosti s odborným zameraním ORL s miestom výkonu na adrese Mojmirova 8, Košice (prenajaté priestory prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia CHABAD, s.r.o.). Z protokolu vyplýva, že reálne boli žalobcom na kontrolu poverené osoby iba na adrese Mojmirova 8, Košice, kde žalovaný poskytoval jednoduchovú starostlivosť, nie ambulantnú starostlivosť. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na ďalšiu zásadnú skutkovú okolnosť a to, že dňa 6. septembra 2011 nadobudlo právoplatnosť nové rozhodnutie Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 25. júla 2011 č. Z39837-2011-OP (ďalej len „rozhodnutie MZ SR“) na základe ktorého bolo obchodnej spoločnosti PULMEDIS, s.r.o., IČO 36 794 872 povolené prevádzkovať zdravotnícke zariadenie ambulantnej zdravotnej starostlivosti - ambulancie v odbore ORL s miestami prevádzkovania 1/ Mojmirova 8, Košice, 2/ Poliklinika SNP 1, Spišská Nová Ves, 3/ Hlavná ul. 148, Seňa. Zároveň bolo obchodnej spoločnosti PULMEDIS, s.r.o. povolené prevádzkovanie zariadenia na poskytovanie jednoduchovej zdravotnej starostlivosti v odbore ORL s miestom prevádzkovania Gemerská 3, Košice. Žalovaný namietal, že v čase vykonania kontroly zo strany žalobcu ku dňu 30. novembra 2011 mal teda v priestoroch na Mojmirovej 8, Košice zriadenú ambulanciu v špecializovanom odbore ORL iný subjekt a to spol. PULMEDIS, s.r.o. Pokiaľ teda žalobca podľa protokolu vykonal kontrolu u subjektu MUDr. Peter Kavula, IČO: 30 656 001, takýto subjekt už v tom čase neprevádzkoval ani ambulanciu, ani jednoduchovú starostlivosť, a to ani na adrese Mojmirova 8, Košice, ani na adrese Seňa 148. Od 6. septembra 2011 totiž na adrese Mojmirova 8, Košice prevádzkovala ambulanciu ORL obchodná spoločnosť PULMEDIS, s.r.o., ktorej bol MUDr. Peter Kavula štatutárnym zástupcom. Teda, ak žalobca prišiel dňa 30. novembra 2011 na kontrolu na adresu Mojmirova 8, Košice s tým, že ide kontrolovať účelnosť, hospodárnosť a efektívnosť vynakladania prostriedkov verejného poistenia u subjektu MUDr. Peter Kavula, IČO: 30 656 001, tento subjekt pretransformoval svoju činnosť od 6. júna 2011 na obchodnú spoločnosť PULMEDIS s.r.o. Preto „pochybenia“, ktoré údajne žalobca zistil u poskytovateľa MUDr. Peter Kavula, IČO: 30 656 001, nemali žiadnu skutkovú ani právnu relevanciu. Všetky žalobcom vytknuté nedostatky, vrátane údajne nesprávne vedenej, či žiadnej (kontrolovaným subjektom nevydanej) zdravotnej dokumentácie, boli spôsobené aj tým, že žalobca vykonal kontrolu u nesprávneho subjektu, ktorý de iure už dňa 30. novembra 2011 na adrese Mojmirova 8, Košice nevykonával žiadnu činnosť. Aj táto skutková okolnosť nasvedčuje tomu, že kontrola ktorá mala viesť k zisteniam o údajnom porušení zmluvy a relevantných všeobecných záväzných právnych predpisov o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, bola žalobcom vykonaná nezákonne. Pokiaľ žalobcom poverené osoby prišli na kontrolu na adresu Mojmirova 8, Košice a žiadali od žalovaného predloženie zdravotnej dokumentácie o ambulantných výkonoch, nebolo možné túto

dokumentáciu predložiť, nakoľko sa táto nachádzala v ambulancii na adrese Seňa 148, a po ukončení prevádzkovania tejto ambulancie sa časť zdravotnej dokumentácie nachádzala na Mojžírovej 8, Košice a časť v Bardejove.

43. S uvedením súvisí aj ďalšia námietka dovolateľa o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v predmetnom súdnom konaní. Žalobca totiž v žalobe označil ako žalovaného subjekt MUDr. J. F., nar. XX. E. XXXX, bytom J. X, F., občan SR. Teda ani nie ako fyzickú osobu podnikateľa, ale len ako fyzickú osobu. MUDr. J. F., ako fyzická osoba nemal so žalobcom nikdy uzavretú zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Preto mu voči žalobcovi z nej nemohli vzniknúť žiadne práva, ani povinnosti, či záväzky. V tejto súvislosti žalovaný (či už ako fyzická osoba - podnikateľ a už vôbec nie ako fyzická osoba) poukázal na to, že nemal žiadnu zákonnú ani inú povinnosť predložiť osobám, ktoré vykonávali kontrolu žiadnu zdravotnú dokumentáciu, nakoľko tieto osoby nespĺňali základný predpoklad zákonnosti kontroly, keďže neboli revíznymi lekármi. Ak teda súdy oboch inštancií dospeli k záveru, že žalovaný mal zákonnú povinnosť vydať a sprístupniť zdravotnú dokumentáciu svojich pacientov (poistencov žalobcu) osobám povereným žalobcom na výkon kontroly podľa § 9 zák. č. 581/2004 Z. z., ktoré nemali špecializáciu v odbore revízny lekár a nepredloženie, resp. nesprístupnenie tejto zdravotnej dokumentácie malo mať za následok porušenie zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti a jej dodatkov, uzavretej medzi stranami sporu, aj tento záver označil za nesprávny.

44. Vytykal súdom, že sa vyššie uvedenými skutkovými a právnymi dôsledkami vôbec nezaoberali, námietky a obranu žalovaného úplne ignorovali a bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia iba prevzali tvrdenia a argumentáciu žalobcu. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu dovolateľ označil za výsledok hrubej neznalosti a neaplikácie relevantného platného a účinného hmotného práva na prejednávajú právnu vec. Výslovil názor, že namietanými nedostatkami trpí nielen napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ale aj rozsudok súdu prvej inštancie.

45. Ďalej namietal, že v konaní pred súdom prvej inštancie ani pred odvolacím súdom nebolo žiadnym relevantným spôsobom preukázané tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaným žalobcovi vykázaná a žalobcom uhradená zdravotná starostlivosť, nebola pacientom (označeným poistencom žalobcu) poskytnutá. Žalobca toto tvrdenie dokazoval iba dorúčením ním vyhotovených tabuliek, podľa ktorých žalovaný nemal poskytnúť žiadnu zdravotnú starostlivosť tam označeným poistencom. Namietal, že to nie sú relevantné dôkazy, nakoľko takýchto tabuliek si môže žalobca, alebo ktokoľvek vyhotoviť neúrekom. Nemožno ich však hodnotiť ako dôkazy o tvrdených skutočnostiach. Trval na tom, že dokazovanie o tom, že z jeho strany nebola označeným poistencom žalobcu poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť, nebolo pred konajúcimi súdmi vôbec vykonané. Preto záver súdov v tom zmysle, že žalobcovi vznikol v dôsledku toho nárok na zaplatenie ním požadovanej sumy, označil za nesprávny a minimálne predčasný. Preto záverom uviedol, že má za to, že v prejednávanej právnej veci je daný dôvod na zrušenie tak rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudku súdu prvej inštancie.

46. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného zo dňa 9. februára 2024 uviedol, že vykonal revíziu kontrolu u žalovaného prostredníctvom na to poverených zamestnancov v súlade v tom čase t. j. dňa 30. novembra 2011 platnou právnou úpravou. V čase vykonania revíznej kontroly totiž u žalovaného platila výnimka týkajúca sa povinnosti prispôsobenia používania profesijného titulu „revízny lekár“. Zákonodarcu umožnil v prechodnom období výkon revíznej kontroly zdravotníckymi pracovníkmi, ktorí nemali profesijný titul revízny lekár a učinil tak z dôvodu, že v tomto období nebolo reálne zabezpečené vzdelávanie týchto zdravotníckych pracovníkov pre dosiahnutie špecializácie revízny lekár/revízny farmaceut. Konštatoval, že uvedené je zrejmé aj z dôvodovej správy predloženej k tomuto ustanoveniu, ktorá bola predložená žalobcom v rámci odvolacieho konania. Vyplyva z nej nepochybny zámer predkladateľa zákona umožniť revíznym lekárom zamestnaným v zdravotných poisťovniach vykonávať revíziu činnosť aj bez požadovanej kvalifikácie, ktorú si mali lekári v prípade, ak chceli naďalej vykonávať revíziu činnosť, doplniť najneskôr do 20. októbra 2013.

47. V súvislosti s žalovaným spomínanými návštevami u náhodne vytipovaných poistencov žalobcu, ktoré vykonával poverený zamestnanec JUDr. Ľ. Z., ktorý sa mal oboznamovať aj s údajmi zo

zdravotnej dokumentácie týchto pacientov, čo je podľa žalovaného neprípustné a v rozpore so zákonom č. 576/2004 Z. z., žalobca uviedol, že ak fyzická osoba dobrovoľne poskytne údaje o svojom zdravotnom stave, je to jej slobodné rozhodnutie, ktoré nie je žiadnym spôsobom regulované zákonom č. 576/2004 Z. z. Revíziu kontrolu teda u žalovaného vykonal žalobca svojimi zamestnancami, ktorí boli na to poverení a ktorí ju realizovali v súlade s vtedy platnou právnou úpravou.

48. Ďalej zdôraznil, že zákon ani zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti neustanovuje, kde presne sa má revízia kontrola realizovať. Z § 9a ods. 1 zák. č. 581/2004 Z. z. v znení účinnom v čase výkonu revízie kontroly vyplýva, že revíziu kontrolu je možné vykonať v akomkoľvek objekte kontrolovaného subjektu. Revízia kontrola žalobcom bola u žalovaného vykonaná po predchádzajúcom telefonickom dohovore so žalovaným, pričom miesto výkonu kontroly navrhol samotný žalovaný. Poukázal na skutočnosť, že v čase vykonávania kontroly žalovaný už nemal v obci Seňa ambulanciu. Z vyjadrenia starostky obce Seňa vyplýva, že žalovaný poskytoval v obci Seňa zdravotnú starostlivosť odo dňa 1. augusta 2003 do 26. septembra 2007 pod menom poskytovateľa zdravotnej starostlivosti MUDr. J. F.. Odo dňa 27. septembra 2007 do 31. mája 2011 poskytovala v obci zdravotnú starostlivosť spoločnosť PULMEDIS, s.r.o. V čase vykonania kontroly dňa 30. novembra 2011 žalovaný nemal v obci Seňa prenajaté ambulantné priestory, ani ako žalovaný MUDr. J. F., ani ako spoločnosť PULMEDIS, s.r.o. Revízia kontrola teda objektívne nemohla byť vykonaná v obci Seňa. Žalobca ako zdravotná poisťovňa je však oprávnený vykonať revíziu kontrolu u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti kedykoľvek, a to bez ohľadu na to, či poskytovateľ zdravotnej starostlivosti reálne vykonáva činnosť, na ktorú mu bolo vydané povolenie. Pokiaľ žalovaný neukončil svoju činnosť a nebolo mu zrušené povolenie na výkon zdravotníckeho povolania, alebo pokiaľ žalovaný neodovzdal zdravotnú dokumentáciu do úschovy príslušnému samosprávnemu kraju, mal k dispozícii celú zdravotnú dokumentáciu svojich pacientov, ktorú bol povinný v zmysle zák. 581/2004 Z. z. a uzavretej zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti poskytnúť žalobcovi pre účely revízie kontroly. Poukázal na to, že žalovaný aj v dovolaní potvrdil, že časť zdravotnej dokumentácie, ktorú aj predložil, sa nachádza práve na tejto adrese, a že časť dokumentácie sa nachádza v Bardejove. Žalovaný mal teda možnosť dodatočne predložiť zdravotnú dokumentáciu v požadovanom rozsahu, čo je nepochybné aj z protokolu o kontrole. Vzhľadom na uvedené námietku, že revízia kontrola bola nezákonná, lebo bola vykonaná na nesprávnom mieste, označil za nedôvodnú. Upriamil pozornosť na skutočnosť, že žalovaný v čase výkonu revízie kontroly nemal miesto prevádzkovania ambulancie a zdravotná dokumentácia jeho pacientov sa nachádzala na adrese Mojmirova 8, Košice a v Bardejove, čo potvrdzuje samotný žalovaný. Revízia kontrola bola vykonaná na adrese, ktorú určil sám žalovaný.

49. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, túto námietku označil za neopodstatnenú. Žalobca uzavrel zmluvu s poskytovateľom zdravotnej starostlivosti MUDr. Petrom Kavulom, IČO: 30 656 001, ktorý poskytoval zdravotnú starostlivosť na základe živnostenského oprávnenia. Svoju živnosť ukončil ku dňu 13. apríla 2013. Žalobca zdôraznil, že zánik živnostenského oprávnenia má iba ten dôsledok, že fyzická osoba už nie je oprávnená vykonávať živnosť. Zánikom živnostenského oprávnenia nedochádza k zániku povinností fyzickej osoby, ktoré jej vznikli počas prevádzkovania živnosti, vrátane povinností, ktoré takej fyzickej osobe vznikli v spojení so zamestnávaním zamestnancov podľa pracovnej zmluvy. Žalovaný teda naďalej zodpovedá za záväzky, ktoré mu vznikli v súvislosti s prevádzkovaním živnosti, na základe ktorej poskytoval zdravotnú starostlivosť.

50. Uzavrel, že výkon revízie kontroly bol na základe podnetu žalovaného predmetom dohľadu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý zákonnosť žalobcom realizovanej revízie kontroly žalobcom potvrdil. Revíziou kontrolou bolo preukázané, že žalovaný neoprávnene vykázal na úhradu a žalobca uhradil výkony, ktorých poskytnutie žalovaný v rámci revízie kontroly nepreukázal. Žalovaný bol tak v súlade so zmluvou o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, uzavretou medzi žalobcom a žalovaným povinný vrátiť žalobcovi takto zistenú neoprávnenú úhradu. Vzhľadom na uvedené žalobca označil dovolanie za zjavne nedôvodné a navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

51. V stanovisku k vyjadreniu žalobcu k dovolaniu žalovaný zdôraznil, že v celom rozsahu naďalej trvá

na svojich tvrdeniach a argumentoch uvedených v ním podanom dovolaní. Žalobcom prezentovanú interpretáciu § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. označil za nesprávnu a nepoužiteľnú. Trval na tom, že kontrola vykonaná žalobcom ktorej výsledky majú byť podkladom nároku žalobcu na zaplatenie sumy uplatnenej v žalobe, bola nezákonná. Poukázal na to, že po vstupe Slovenskej republiky do EÚ bolo nutné implementovať európske vzdelávacie programy, zakotvené v nariadení vlády SR č. 296/2010 Z. z. o odbornej spôsobilosti na výkon zdravotníckeho povolania, spôsobe ďalšieho vzdelávania zdravotníckych pracovníkov v sústave špecializačných odborov a v sústave certifikovaných pracovných činností. Ustanovenie § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. reflektovalo túto skutočnosť a zaviedlo v ďalšom vzdelávaní zdravotníckych pracovníkov v odbore revízne lekárstvo a revízne lekárstvo (v prechodnom období rokov 2008 - 2013) priestor kedy boli ukončené staré vzdelávacie programy a začínali sa implementovať nové, ktoré boli v súlade s tými európskymi. Výnimka podľa § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. spočívala v tom, že v období rokov 2008 - 2013 bolo možné dokončiť vzdelávanie v špecializačných odboroch a revízne lekárstvo a revízne lekárstvo podľa pôvodných ešte nezosúladených vzdelávacích programov. Bolo to možné najmä z toho dôvodu, že v členských štátoch EÚ špecializačný odbor revízne lekárstvo a revízne lekárstvo neexistovali. Neexistovali teda ani žiadne európske vzdelávacie programy korigujúce tie pôvodné. Namietal, že z uvedených dôvodov sa v žiadnom prípade nemožno stotožniť s výkladom ustanovenia § 98b ods. 2 zák. č. 581/2004 Z. z. prezentovaným žalobcom, a to ani v nadväznosti na dôvodovú správu, ktorá nemá žiadnu právnu záväznosť. Teda lekár sa revíznym lekárom nestáva iba a výlučne na základe písomného poverenia vydaného žalobcom na vykonanie kontroly podľa § 9 zák. č. 581/2004 Z. z. a to ani s odkazom na aplikáciu § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z.

52. Ďalší problém videl dovolateľ v tom, že nešlo o dobrovoľné konanie fyzickej osoby vo všeobecnom zmysle, ktorá inej osobe v rámci bežnej neformálnej komunikácie poskytla informácie o svojom zdravotnom stave, ale tieto údaje dotknuté fyzické osoby (vytipovaní poistenci) poskytli osobe - poverenému zamestnancovi žalobcu na účely výkonu kontroly podľa § 9 zák. č. 581/2004 Z. z. u žalovaného. To znamená, že tento poverený zamestnanec si tieto informácie zisťoval sledujúc určitý účel stanovený žalobcom. Preto argumentáciu žalobcu v tom zmysle, že ak títo poistenci sami dobrovoľne oznámili JUDr. Z. informácie o svojom zdravotnom stave, označil za zavádzajúcu. Títo poistenci by totiž o svojom zdravotnom stave nemali dôvod hovoriť pred cudzím človekom - JUDr. Z., ktorý sa im istotne predstavil ako zástupca žalobcu, ak by ich výslovne na to nevyzval, resp. sa ich na to nepýtal a to v rámci výkonu poradenstva. Svedčia o tom aj písomné záznamy z týchto stretnutí, ktoré žalovaný predložil. JUDr. Z. nebol a nie je revíznym lekárom, preto sa v rámci poradenstva nemal dôvod pýtať na ich zdravotný stav. Poskytovateľ zdravotnej starostlivosti PULMEDIS, s.r.o. bol právnym nástupcom (pokračovateľom) poskytovateľa zdravotnej starostlivosti MUDr. Peter Kavula, IČO: 306 560 01, a to na základe rozhodnutia MZ SR č. Z39837-2011-OP pre PULMEDIS, s.r.o., ktoré sa stalo právoplatným dňa 6. septembra 2011 a ktoré bolo doručené aj žalobcovi. Žalobca teda o týchto skutočnostiach aj v čase vykonávania kontroly vedel. Napriek tomu ju vykonal tak, ako keby neexistovali.

53. V súvislosti s dohľadom ÚDZS nad žalobcom ohľadne zákonnosti predmetnej kontroly u žalovaného uviedol, že žalovaný disponuje s iným listom ÚDZS zo dňa 12. marca 2014 z ktorého vyplýva, že úrad nemá zákonom danú právomoc zasahovať do procesu revíznej činnosti zdravotnej poisťovne, a ani právo ho kontrolovať. ÚDZS tak vykonal dohľad nad žalobcom a posudzoval zákonnosť predmetnej kontroly vykonanej u žalovaného hoci žalovanému oznámil, že na to nemá právomoc. Súčasne poznamenal, že list ÚDZS zo dňa 28. apríla 2014, ktorým ÚDZS žalobcovi oznámil výsledky vykonaného dohľadu nie je rozhodnutím podľa § 193 CSP, ktorým by bol konajúci súd viazaný.

54. Žalovaný poukázal aj na výsledky trestného konania vedeného na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 1To/15/2023 v ktorom odvolací súd žalovaného oslobodil spod siedmich bodov obžaloby z pôvodne jedenástich bodov a zo zvyšných štyroch bodov obžaloby ho uznal vinným a súčasne mu uložil povinnosť nahradiť škodu v sume 2 535,14 eura. Aj z výsledkov trestného konania je možné usudzovať, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nie je dôvodný. Žalobca dôvodnosť svojho nároku preukazoval iba ním vypracovaným zoznamom pacientov a výkonov, ktoré mal žalovaný nesprávne,

resp. neoprávnene vykázať a žalobcovi vyúčtovať, čo však nemožno považovať za relevantný dôkaz.

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

56. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

57. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

58. Túto vadu videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi,

59. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Postupom súdu však možno rozumieť len samotný priebeh konania, nie rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/228/2017, sp. zn. 2Cdo/220/2017, sp. zn. 3Cdo/110/2017, sp. zn. 4Cdo/128/2017, sp. zn. 5Cdo/45/2018, sp. zn. 7Cdo/35/2018, sp. zn. 8Cdo/56/2017, sp. zn. IVCdo/2/2017).

60. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva, je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 383/06) je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Strana sporu má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (nálezy ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

61. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom

úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). Najvyšší súd poznamenáva, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti rozhodnutia (nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 188/06).

62. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

63. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca a žalovaný mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie, tvrdiť skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku a na jeho preukázanie uplatňovať procesné návrhy na vykonanie dokazovania. Žalobca a žalovaný túto možnosť v konaní aj využili, pričom žalovaný využil aj možnosť podať proti rozsudku súdu prvej inštancie riadny opravný prostriedok (odvolanie). Dovolateľ v dovolaní v podstate uvádza tie isté námietky, ktorými sa zaoberali už súdy oboch inštancií a v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa s nimi aj dostatočným spôsobom vysporiadali. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

64. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo vyhovené žalobe o zaplatenie sumy 44 157,69 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne odo dňa 20. mája 2012 do zaplatenia. Odvolací súd zároveň k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovaného uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu, odvolací súd sa neobmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, hoci mu to ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňovalo, ale doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj ďalšie dôvody.

65. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami. Rozhodujúca (kľúčová) argumentácia odvolacieho súdu je obsiahnutá v odsekoch 42 - 52 odôvodnenia jeho rozsudku. S námietkou žalovaného, týkajúcou sa dodatku č. 4 zmluvy, sa odvolací súd vysporiadal v odseku 49 odôvodnenia jeho rozsudku dospejúc k záveru, že aj keď uvedený dodatok súd prvej inštancie v svojom rozsudku opomenul uviesť, nič nemení na tom, že spomínaný dodatok zoberal za podklad pre svoje rozhodnutie. Navyše aj samotný odvolací súd pri posudzovaní správnosti záverov súdu prvej inštancie vychádzal zo zmluvy v znení jej dodatku č. 4 (odsek 45 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Odvolací súd sa vysporiadal aj s ďalšou námietkou žalovaného týkajúcou sa kontroly MUDr. V. a MUDr. G. P., ako vykonanej lekármi bez potrebnej odbornosti a kvalifikácie a to v odseku 50 a 51 odôvodnenia, pričom považoval za správny záver, ktorý vyvodil súd prvej inštancie z ustanovenia § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu vykonania kontroly, v spojení s dôvodovou správou k zákonu, založenou na č. I. 3003 spisu, stotožňujúc sa z jeho výkladom uvedenej právnej úpravy. Pokiaľ ide o žalovaným namietaný žalobcom predložený text dôvodovej správy, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobcom predložený text je odôvodnením poslaneckého pozmeňujúceho návrhu k vládnomu návrhu zák. č.

284/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 579/2004 Z. z., ako aj zák. č. 578/2004 Z. z. (Čl. IV zák. č. 284/2008 Z. z.). Je pravdou, ako tvrdil žalovaný, že dôvodová správa nie je právne záväzná, ale nepochybne pomáha objasniť zmysel, ktorý zákonodarca sledoval prijatím zákona.

66. Pokiaľ ide o žalovaným tvrdené nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, keď žalovaný uplatnený nárok na rozdiel od súdu považoval za nárok na náhradu škody, v súvislosti s čím nemal dovolateľ za preukázanú existenciu všetkých troch predpokladov zodpovednosti za škodu, odvolací súd poukázal na odseky 128 až 131 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s obsahom ktorých sa plne stotožnil, a odkázal na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že právna kvalifikácia je vecou súdu a povinnosťou strán je uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd nie je viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Vychádzajúc z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nepochybil, keď posúdil žalobcom uplatnený nárok ako právo na plnenie záväzku a následne, odlišne od názoru žalovaného, posudzoval aj premlčanie tohto práva.

67. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa súvisiacu s nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v predmetnom konaní, v spojení s jeho podľa žalovaného nesprávnym označením ako MUDr. J. F., narodený XX. E. XXXX, J. X, F., dovolací súd dal za pravdu žalovanému, že mal byť v súlade s OSP účinným v čase podania žaloby označený prideleným identifikačným číslom, ale hoci sa tak nestalo, niet dôvodu, ktorý by vzbudzoval pochybnosti o osobe žalovaného, ktorého by bez tohto údaju nebolo možné bezpečne identifikovať. Túto skutočnosť potvrdzuje aj spôsob, akým označovali osobu žalovaného jeho právní zástupcovia, keď v priebehu konania, zrejme pre zánik jeho živnostenského oprávnenia, uvádzali v podaniach jeho dátum narodenia. Navyše táto námietka nebola ani obsahom včas podaného odvolania a preto sa s ňou odvolací súd nebol povinný ani zaoberať.

68. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 435 CSP). Pokiaľ dovolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ale o námietku inú, vo väzbe na správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia. Dovolateľom namietaná nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia zisteného skutkového stavu však nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rovnako ani nesúhlas s právnym posúdením veci, ktorého sa prevažne týkajú ďalšie námietky dovolateľa (nesprávny výklad § 98b ods. 2 zák. č. 578/2004 Z. z. a s tým súvisiaca namietaná nezákonnosť kontroly), nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pretože nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

69. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzaviera, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalovanej, na ktoré dal odpoveď v odsekoch 42 - 52 odôvodnenia rozsudku tak, ako už vyššie konštatoval dovolací súd. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal niektorými skutkovými tvrdeniami žalovaného a z nich vyvodzovanými právnymi závermi, je zjavné, že ich nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. To, že ich v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne neoznačil za irrelevantné (nepodstatné, bezpredmetné a podobne), nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Všeobecný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí zaoberať všetkými odvolacími námietkami strany sporu, pretože je postačujúce, ak sa zaoberá len tými odvolacími námietkami, ktoré sú rozhodujúce (kľúčové) pre rozhodnutie vo veci samej.

70. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie

žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

71. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo proti žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods.2 CSP).

72. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.